

jeg for mit Bedkommende vilde være stillet tilbage for at paatage mig Ansvaret for en saa vidtgaende Lov, men for at gøre opmærksom paa, at det er Noget, der ikke bør være af nogen langvarig Bestaaen. Den samme Bemærkning vil jeg, naar jeg nu gaaer over til selve Lovudkastet, gøre med Hensyn til den Modstrid, der findes imellem Sundhedscommissionens ordinaire og extraordinaire Myndighed. Intet Menneske kan falde paa at anbefale en saadan Myndighed, ligeoversfor hvilken, den personlige Frihed, Eiendomsretten og Autoriteternes Skattebevillingsmyndighed svinde hen til en Skygge, undtagen der indtræder saadanne extraordinaire Tilfælde — jeg bliver ved Billedet — der ere analoge med, at man erklærer en By i Beleiringsstilstand, suspenderer Autoriteterne og nedlægger den hele legislative og administrerende Myndighed i den commanderende Generals Haand. Adskillelse mellem den ordinaire og extraordinaire Tilstand findes vel i Loven, men ikke stærk nok accentueret. Det er § 16, hvori det siges, at en saadan overordentlig Myndighed skal indtræde under Pest, Cholera eller anden epidemisk Sygdom af lignende farlig Betskaffenhed; denne Tilfætning troer jeg er farlig, idet det vil være overmaade vanskeligt at afgjøre, hvilke „andre epidemiske Sygdomme“ der kunne være af „farlig Betskaffenhed“, og Følgerne af en Feilregning ville være meget vidtgaende; thi i saadanne Tilfælde indtræder denne store Myndighed, i Kraft af hvilken enhver saavel Privat som Autoritet er pligtig at lyfste under Straf af Bøder for Overtrædelse af Befalinger og Ifke-Efterlevelse af givne Paalæg. Naar Pest, Cholera eller anden epidemisk Sygdom af lignende Betskaffenhed indtræder, saa indtræder derne enorme Magtfulde. Men det forekommer mig, at man i ethvert Tilfælde maa have en aldeles bestemt Erklæring fra en høit stillet og competent Autoritet, der gaaer ud paa, at nu er det og det District i Beleiringsstilstand, nu er det hjemfalden til Sundhedscommissionens overordentlige Myndighed.

Hvad derimod den ordinaire Virksomhed angaaer, kan jeg ikke sjonne Andet, end at

Udkaftets Bestemmelser i det Væsentlige maae ansees for hensigtsmæssige. Dog maa jeg med Hensyn til § 3 tillade mig at gøre den ærede Justitsminister opmærksom paa — dette Udtryk er iøvrigt ikke rigtigt, da det fremgaaer af Præmisserne, at han er sig det fuldkommen bevidst — at dens Forslag om, at Overbestyrelsen skal bestaae af Amtmanden og Physicus, paa ingen Maade practisk lader sig udføre paa andre Steder, end hvor de nævnte Embedsmænd ikke blot boe i samme Amt, men, jeg kan sige, i samme By; jeg for mit Bedkommende har saaledes ikke haft andre Relationer til Physicus i Ribe, end nogle Høflighedsbrevtringer og af og til et Middagsmaaltid sammen med ham hos Apothekeren. Jeg kan her ikke tænke mig nogen egentlig Samvirken mellem Amtmanden og Physicus — det samme vilde han naturligviis sige fra sin Side, hvis han var her tilstede —, da de staae i saa overmaade ringe Berøring med hinanden, allermindst i saadanne Forhold, hvor der med Afsetens Bærskel skal træffes omfattende, ansvarsfulde Bestemmelser. Det er min fulde Overbeviisning, at dette Forslag er fuldkommen upracticabelt og netop derved, at det er gjort til et collegialt Forhold, da, som en Folge deraf, ingen af Parterne paatager sig Ansvaret; jeg troer altsaa, at det vil blive en reen dødsfødt Bestemmelse. Jeg mener derfor, at hvis man ikke vil oprette et Physicat for hvert Amt — i hvilket Tilfælde jeg endog anseer det for nødvendigt, at Bedkommende maae boe i samme By, for strax at kunne conferere med hinanden og anstille de fornødne locale Undersøgelser med videre —, bliver der ikke Andet for, end at Sundhedsdirectionen kommer til at bestaae af Amtmanden og en i Amtet bosat Læge; jeg anseer det for en Selsølgelse, at der, hvor Physicus boer, vil dette Hver blive overdraget til ham, men skal der være et lægefyndigt Medlem i Directionen, maa han boe i samme By som Amtmanden. Jeg skal dernæst tillabe mig at bemærke, skøndt det er mindre afgjørende med Hensyn til de ordinaire end til de extraordinaire Forhold, at det, der egentlig er Pointet i Sagen, staaer ikke i Loven, men er forbeholdt en Instrux fra Ministeriet. Der staaer i § 8, at Sundhedscommissionerne skulle